

Arrest

nr. 111 522 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Yves MONDELAERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Claudia MORARU, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die naar eigen zeggen sedert 2003 regelmatig in België verblijft, heeft blijkens het administratief dossier een historiek van aliases, waarbij hij zowel de Portugese als de Italiaanse nationaliteit op frauduleuze wijze heeft voorgewend. Hij werd twee keer op een gedwongen wijze gerepatriëerd naar Brazilië.

1.2. Op 18 december 2012 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.3. Op 21 januari 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.2. bedoelde beslissing onontvankelijk.

1.4. Nadat verzoeker tijdens een politiecontrole werd onderschept, trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 3 oktober 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP
VERWIJDERING**

(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Il est enjoint à Monsieur / Madame^, qui déclare se nommer(1):

Naam/nom: D. C. J. G.

Voornaam/prenom: /

Geboortedatum/date de naissance: 27.03.1981

Geboorteplaats/lieu de naissance: Formoso-Go

Nationaliteit/nationalité: Braziliaanse / bresilienne

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: G. D. C., P. M., 27/03/1981, Portugal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

**REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

■ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde

land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling

die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in

principe met uitzondering van de grens met de staten die party zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden

voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

■ *Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27,*

§ 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.

Artikel 74/14:

■ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

■ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem/fraaf betekend werd op 28.01.2013

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn/ eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S.Rowaert, attache, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ HERKO en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas

de betrokkene, D. C. J. G., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas

(...)

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

(...)

Brussel, Bruxelles, 03.10.2013

S.R., attache gemachtigde van, delegue de van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (1)'(3)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel."

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk."

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de

kennisgeving van de maatregel. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de ingestelde vordering derhalve onontvankelijk.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing laat voorvoelen.

4.3.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief

resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3. In een eerste middel werpt verzoekende partij de schending op van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt, na het citeren van artikel 8 EVRM:

(...)

Welnu, dat uit het administratief dossier blijkt dat er tussen mevr. E.D.S., haar twee kinderen en verzoeker er wel degelijk een gezinsleven bestaat;

Dat in onderhavig geval moeilijk kan betwist worden dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in dat gezinsleven;

Dat verzoeker wel degelijk gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 28 januari 2013;

Dat verzoeker legaal het land terug is binnengekomen;

Dat de Belgische staat vermoedelijk zal wijzen op de gebonden bevoegdheid van de minister in geval van een schending van artikel 7 Vw.;

Dat art. 8 E.V.R.M. echter prevaleert op de Vreemdelingenwet aangezien deze norm hoger in de hiërarchie der rechtsnormen staat en tevens directe werking heeft;

Dat een eventuele inmenging legitiem dient te zijn; j

Dat de bestreden beslissing artikel 8 lid 2 schendt vermits er in onderhavig geval de voorwaarden niet cumulatief zijn vervuld;

Dat naast een wettelijke basis voor een inmenging deze ook “in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of bescherming van de rechten en vrijheden van anderen” moet zijn;

Dat in onderhavig geval verzoeker en mevr. Op 18 oktober 2013 bij de gemeente UKKEL de nodige formaliteiten te kunnen stellen om zodoende een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen doen (stuk 7);

Dat verzoeker erop had gerekend dat de vereiste documenten binnen de drie maanden na zijn nieuwe binnenkomst bij de gemeente Ukkel komende van de Belgische ambassade toegekomen zouden zijn;

Dat dit langer dan verwacht heeft geduurd en de gemeente Ukkel liet weten dat zij op 18 oktober 2013 konden langskomen;

Dat de Belgische staat in onderhavig geval moeilijk kan beweren dat de inmenging in het gezinsleven van verzoeker "in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of bescherming van de rechten en vrijheden van anderen" is;

Dat de bestreden beslissing aldus artikel 8 van het E.V.R.M. schendt"

4.3.4. Het eerste middel is prima facie onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat te concretiseren welk onderdeel van deze bepaling hij geschonden acht door de bestreden beslissing en hoe dit dan geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe dit te gaan invullen ten behoeve van verzoeker.

4.3.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, *quod non in casu*. Verzoeker verwijst in de eerste plaats naar het administratief dossier waaruit zou blijken dat er wel degelijk een gezinsleven bestaat tussen hem en mevrouw E.D.S en haar twee kinderen, maar dit blijkt nergens uit, minstens toont verzoeker niet aan uit welk stuk van het administratief dossier dit zou moeten blijken. Het stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift kan verzoeker ook niet meer laten zeggen dan wat het zegt, namelijk dat mevrouw E.D.S. op 19 juni 2013 ten behoeve van niet nader genoemde derden (*"A qui de droit"*) op papier stelt dat ze verzoeker bij haar wil uitnodigen op haar adres [*"Je soussigné, E.D.S.(...) désire inviter Monsieur J.G.D.C. chez moi à Bruxelles en Belgique"*]. Het gegeven dat ze verzoeker hierbij omschrijft al haar *"compagnon"* (Van Dale, eerste vertaling: metgezel, gezelschap, makker) zonder enige nadere details volstaat niet om een gezinsleven tussen betrokkenen aan te tonen. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij het bezit van staat heeft t.o.z. van de twee kinderen van mevrouw E.D.S. en dat hun natuurlijke vader hen in de steek zou gelaten hebben, maar dit zijn niet meer dan beweringen die door geen enkel stuk gestaafd worden. Verzoeker die zelf in zijn verzoekschrift voorhoudt sedert 2003 regelmatig in België te verblijven, heeft in een tijdspanne van ruim dertien jaar geen enkele verblijfsprocedure opgestart waarin hij gewag maakt van zijn voorgehouden gezinsleven met mevrouw E.D.S en haar twee kinderen. Ook in de in punt 1.2. bedoelde aanvraag wordt hierover met geen woord gerept. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij op 18 oktober 2013 de nodige formaliteiten zal kunnen vervullen om met mevrouw E.D.S een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten en hierbij verwijst naar stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift, dient de Raad op te merken dat hieruit prima facie niet meer blijkt dan dat verzoeker inlichtingen gaan inwinnen is op 9 augustus 2013 bij de gemeente Ukkel aangaande de documenten die dienen neergelegd te worden om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen afleggen en dat hij bezig is die te verzamelen. Uit niets blijkt dat daadwerkelijk een verklaring van wettelijke samenwoning zal plaatsgrijpen op 18 oktober 2013. Alleszins is er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geen dergelijke verklaring afgelegd en bevat het administratief dossier zoals gezegd geen enkel concreet element waaruit een gezinsleven blijkt met mevrouw E.D.S en haar twee kinderen, waaraan verzoeker een motiveringsplicht van de verwerende partij kon ontlelen in het licht van artikel 8 EVRM. Gelet op de omstandigheden die verzoekers kenmerken is er dan ook prima facie geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is prima facie voor zover onontvankelijk, ongegrond.

In de huidige stand van het geding wordt het tweede middel, waarin geen sprake is van een schending van een hogere verdragsbepaling niet nader onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

4.4.2.1. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift onder het kopje “II. *IN RECHTE*- 1. *M.b.t. de ontvankelijkheid van het beroep*- C. *Er is een moeilijk te herstellen nadeel*” als volgt:

“Aangezien overeenkomstig artikel 39/82, §2, van de Vw. Slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Dat het vaststaat dat verzoeker naar aanziding van een gedwongen verwijdering zijn recht op gezinsleven ernstig wordt geschaad;

Dat in het feitelijk gedeelte van dit verzoekschrift, de bijgevoegde stukken, evenals uit het administratief dossier, blijkt dat verzoeker, mevr. E. D. S. en haar kinderen een hecht gezin vormen, en de bestreden beslissing en manier waarop deze ten uitvoer werd gelegd, ernstige schade hebben veroorzaakt en zullen veroorzaken aan dit gezinsverband;

Dat aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan”

4.4.2.2. Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn gezinsleven dat hij ernstig geschonden acht indien hij op een gedwongen wijze wordt verwijderd. Te dezen kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij een hecht gezinsleven leidt in België, minstens is hij zelf verantwoordelijk voor het aangevoerde nadeel door in een tijdspanne van ruim dertien jaar geen gewag te maken van dit gezinsleven t.a.v. verwerende partij en een verblijfsprocedure in die zin op te starten.

De vaststelling dat er geen sprake is van een moeilijk te herstellen nadeel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. EKKA